

80 ANYS

focs de
sant joan

Biblioteca Rafael Vilà i Barnils-Arbú
1351543396

foto Martí Plana

- PRESSUPOST MUNICIPAL: DADES DE L'AJUNTAMENT
- RESUM INFORME CAMON I
- XERRANT AMB... MIQUEL DESCLOT
- LA FESTA I LES FESTES DE LES ENRAMADES (II)
- ESPORTS: I TROFEU VALDIVIEJAS

Camprodon, 15
ARBÚCIES (Girona)

ASSORTIT DE TAPES CALENTES
CAFÈ • BAR • SALA DE T.V. • DISCOTECA

MOBLES

pujadas tort

- TAPISSERIES A MIDA
- MOQUETES
- CORTINES

Anselm Clavé, 70 - Tel. 33.08.91 BLANES

La celebració popular de la festa de Sant Joan té una antiga tradició a Europa, especialment a tota la Mediterrània. Als Països Catalans, la festa s'inicia la vigília a la nit, i l'element més característic n'és el foc al voltant del qual hom dansa i fa gresca. La coca i el vi en són elements gastronòmics ben típics i del tot irremplaçables. El costum de fer grans fogueres la revetlla de Sant Joan és estés a tot el Principat; n'encenen de tipus familiar a les masies i cases aïllades o de col·lectives als barris i pobles. Des de fa uns quants decennis hom encén una foguera al cim del Canigó des d'on es porta la flama a diverses poblacions catalanes per tal d'encendre les fogueres de Sant Joan; això ha donat origen a la creació i l'organització de caràcter patriòtic -- "Els focs de Sant Joan". Cada vila o ciutat surt al poble veí a recollir la flama portada des del Canigó per encendre el seu foc, la qual cosa dóna una mostra d'agermanament entre tots els municipis de Catalunya.

La crida d'enquany convoca al poble a celebrar, per Sant Joan, la Diada Nacional dels Països Catalans -compartint una festa amb qui, durant molts segles, hem viscut la mateixa història, la mateixa cultura, el mateix idioma--.

Aquesta és una crida a favor de la mobilització de tothom, no tan sols al voltant de les fogueres sinó, per damunt de tot, al voltant d'una idea: la del retrobament dels qui fan servir les mateixes paraules per a dir: "Bon dia".

NOTA DE PERXADA

- 1.- Perxada no és fa responsable ni sotascriu cap dels articles o treballs que s'hi publiquen, tret de l'editorial, i ofereix les seves planes a totes les crítiques i comentaris que es facin sobre el seu contingut.
- 2.- La Revista resta oberta a tothom i convida al diàleg, la discussió i la llibertat d'opinió sense cap més límit que la correcció i el respecte entre els opinants.
- 3.- Publicarem íntegres o la part essencial, si són molt extenses, de les cartes que ens arribin amb la deguda identificació -nom, adreça i número del carnet d'identitat- si bé respectarem els pseudònims que se'ns proposin. Recomanem als lectors que s'esforcin a reduir l'extensió de llurs cartes: com més breus, més probable serà que puguem publicar-les íntegrament.

I,

- 4.- A partir d'avui, i degut a l'encariment que ha sofert el cost d'edició de la revista, les subscripcions tindran el següents preus:

Per miq any: 300 ptes.

Per un any: 600 ptes.

ARBRE DE LA LLIBERTAT - 1.980

Arbre de la Llibertat,
valga'm Déu com t'has tornat!.

Has perdut el càntic bell
de la campana i l'ocell.

i mires, adolorit,
sota del cel infinit,

com es baralla tothom
per a endur-se'n el teu nom.

Rafael Vilà i Barnils

TOTS HI TENIM VEU:

Senyor o Sra. X.Y.:

Jo em dic Agustí Casanova i Masferrer. Per què vostè manten l'anonimat? Què ha d'amar? A qui encobreix? A vostè mateix? Al seu fill si en té? A la seva jove? Per què no dona la cara? Es d'Arbúcies o foraster? Per què no té la valentia i noblesa de signar la carta?

Em pregunto: ha llegit la meva carta-article? Sí. L'ha entès? O simplement ha sentit comentaris? ¿La meva carta no mereix un estudi més profund i no tan superficial?

Vostè no ha entès la meva carta.

S'ha de ser honest senyor X.Y. Tingui en compte les acusacions que em fa. Es greu el que diu. Ha d'argumentar. ¿Combat vostè amb raons alguna de les opinions vertides en la meva carta?. La seva resposta sembla néixer d'un ressentiment. Quina relació hi ha entre la seva carta i el meu article? Aporti proves senyor X.Y. La seva carta la valoro com un atac personal.

Vostè no ha entès la meva carta.

Dic en la meva carta que estic contra Cupa? Com pot, doncs, vostè afirmar-ho? Quins elements de judici té? Alerta, senyor X.Y. Es greu el que vostè em diu.

Per què en la seva carta s'apantalla sota terceres persones? Així escriu: "diuen" que necessito el favor dels poderosos". Per què no ho diu amb primera persona i assumeix la responsabilitat? Per què no diu: "jo dic"? Es limita a dir: "sento comentaris", "diuen". Això no és seriós. No senyor. Per altra part: ¿qui són els poderosos?, i quin favor necessito? Com ho demostra? Proves, demostracions, ¿en té?. Sigui noble. No és seriós - senyor X.Y.

Per altra banda: ¿qui és vostè per recriminar el fet de que jo ensenyés la carta-article a les parts interessades? És, que, potser, no ho puc fer? Li haig de demanar permís? Sàpiga que sols vaig portar a terme un acte de llibertat d'expressió. O vostè no hi està d'acord amb la llibertat d'expressió. Sóc lliure de mostrar un article a qui vulgui encara que estigui adreçat a Perxada igual que vostè ho era per ensenyar la seva carta a qui volgués. Arreglats estariem! Vostè coarta amb la seva opinió la llibertat personal. La seva carta no és reflexiva, és pur apassionament.

I què és això de fer-ne propaganda? Quina propaganda vaig fer? Ho pot demostrar? Sap què és vostè fer propaganda? Consulti el diccionari, si us plau. No vaig donar còpies, com diu vostè. La meva carta-article no és cap presa de posició política. No és un canviar-se de camisa. És simplement i hauria de saber-ho si fos objectiu, una exposició que crec real d'un fet social que afecta al meu poble en aquest moment. Encertat o equivocat? És el risc de tota opinió manifestada. Ja se sap. Fins i tot li dic que el meu article, per raons d'honestedat personal, l'hauria escrit igual estant Cupa a l'oposició i si s'ha guesin invertit els papers. Segur.

Vostè no ha entès la meva carta.

¿No és pot lliurar els fills i néts a una persona que es limita a fer una exposició d'un fet independentment de la seva ideologia? Per altra part vostè en treu moltes conclusions, redactades en forma de pregunta, a partir d'una afirmació no demostrada:... "en menys temps que en canviar una camisa". En quin moment, repeteixo, afirmo en la meva carta que estic contra Cupa?

Què vol dir això que jo planejo el camí? Quin camí? I com el planejo? Siqui més precís. Està capacitat vostè per a dir en qui es poden deixar els fills? Què sap vostè d'educació i cultura? Coneix vostè la meva trajectòria intel·lectual i pedagògica? Quan diu, que la meva sol·licitud al carrec de director obeeix a interessos personals? Quins interessos? L'únic interès és servir la comunitat i així ho vaig fer constar davant del Ministeri, i ara ho dic a Arbúcies i a tota la comarca. I punt.

Vostè no ha entès res de la meva carta-article. Procuri llegir millor. La meva carta intencionalment sols volia contribuir a pacificar el poble i això és quelcom sa i laudable. Estimo molt a Arbúcies i tot el que passa als seus ciutadans m'afecta.

Vostè confon els ets amb els uts i no és això, company, no és això.

Sort i prosperitat a tots els lectors.

AGUSTÍ CASANOVA i MASFERRER

¿QUO VADIS... CONVERGÈNCIA D'ARBUCIES?

Cada dia que passa, els ciutadans de Catalunya tenen més consciència política; la democràcia ja no és aquell pollet sortit de l'ou, comença a ésser un pollastre amb poques plomes i (si Déu vol) en poc temps serà un gros gall amo del galliner. Cal vigilar que l'esperver que sempre està a l'aguait no s'ens l'endugui i el procés de llibertat i democràcia serà el nostre gall de llavor si hi col.labora el seny i el treball de tots els catalans.

Una vegada que siguin passats pel garbell el gran nombre de partits polítics, el poble, amb l'aprenentatge i la intuïció que sempre ha demostrat, sabrà clarament de quins partits es pot fiar; seran els que tindran una gran majoria de votants. Ja ho ha demostrat C.D.C. en les últimes eleccions al Parlament de Catalunya. Repeteixo; és un dels partits que mereixen confiança.

C.D.C. és un agrupament seriós, treballador, amb ànims de aixecar el nostre poble. Però com que al carro del victoriós molts hi volen pujar cal esbrinar quins són els de bona fe, quins estimen Catalunya i cal vigilar els no identificats que procuren fer el joc en dos fronts i servir-se d'un partit determinat per interès propi.

Què volem dir amb tot això?

Primer.- Seria interessant que els militants de C.D.C. que formin part del Comitè Executiu Local siguin bons Nacionalistes (tots ens coneixem de temps). Els altres poden ésser militants però serà necessari que deixin els primers llocs a les noves generacions.

Segon.- Per no perdre prestigi i no fer una mala feina cal bandejar els grups Independents. És preferible intentar una bona Oposició Constructiva encara que quedeu sols.

Tercer.- A l'arribar el dia de les noves Eleccions Municipals és necessari presentar una candidatura de C.D.C. on el cap de llista sigui una persona responsable, intel·ligent, que tingui bona imatge, sigui bon NACIONALISTA i a més que sàpiga trobar un equip coherent, animós, disposat a "anar per feina" i que entre aquests no hi hagi gent que faci mal pensar als electors. D'aquesta manera el poble us tindrà confiança, vosaltres no el defraudareu i la victòria serà segura.

JOSEP Mª IGLÉSIAS I DALMAU

POBLE DIVIDIT - POBLE DEBILITAT

Sovint sentim dir que estem en un temps de crisi profunda; també s'ha fet notar en el nostre poble.

I com tota crisi, té la seva cara positiva i la negativa. Parlem d'alguns aspectes negatius.

Em vull referir a la trista divisió que es viu a tants aspectes. Tan és així que en alguns casos -massa- les persones o grups que pensen de distinta manera arriben a mirar-se com uns enemics odiosos i despreciables en una foscor exasperant.

És molt trist que no tinguem prou comprensió i maduresa per no caure en la greu feblesa de fer un poble dividit en dos bàndols.

Però no m'ho acabo de creure. Tot just ens deixondim d'un mal son i abans no acabem de despertar-nos, ens volem tornar endormiscar persistint en la mateixa estratègia canviant senzillament de tàctica, fent trabanquetes constants. Com si viure contra algú - ens omplís la solitud.

No podríem treure més suc positiu d'aquesta crisi? Crec que ens podria desvetllar, enfortir, engrandir; ens podria ajudar a moure i descobrir les desigualtats socials, - les manques de solidaritat entre persones, etc.

Una crisi que ens podria ajudar a construir un poble unit, agermanats en un ideal - comú. És precisament quan patim, sofrim i estimem de cor quan més adquirim fortalesa humana.

Però la crisi ens pot portar també el gran desastre humà que és l'odi esgarrifós en tre persones. Un poble on les persones s'odien és un poble que es va paralitzant i que camina cap a la més esgarrifosa destrucció. No és aquesta la crua realitat de molta part del nostre poble? Davant d'això no podem caure en el conformisme fatalista. Hem d'estar disposats a prendre una opció sincera, profunda i durable sense que això ens acovardi.

També sembla que avui tothom és democràtic però en realitat, quants ho són? La divisió del nostre poble no és conseqüència d'una democràcia mal entesa?

No pot haver-hi una veritable democràcia si no ens desempellenguem d'aquest corrent individualista que tenim en el nostre inconscient, fruit del passat, de l'herència, de la cultura.

Hom creu que el camí cap a la democràcia no és gens fàcil. Només cal

fixar-nos en quanta gent no ha sabut perdre unes eleccions i fan una oposició destructiva; i en el fet que, la persona que pensa de manera diferent a la nostra, la tenim com enemic i no com respectuós adversari.

CRIDA A LA LLIBERTAT

M'agrada sortir al carrer
i escoltar aquelles paraules
que el vent, suaument, porta
i s'emporta,
són paraules d'antigues històries,
d'antics amors platònics
i de presents desitjos
de felicitat i d'ansia de llibertat.
Són paraules que parlen amb la meua soletat
i em fan sentir lliure, i em fan sentir feliç
perque sé que ningú no podrà comprar
aquest vent,

sí,
perquè la llibertat
no es pot comprar amb diners,
ni tampoc es pot vendre, perquè aquest vent,
no ens perteneix ni a tu ni a mi,
perquè tan sols el sentim.

M'agrada sortir al carrer
i tindre aquestes sensacions
que el vent, amb noblesa, em dóna
i em torna a donar,
per això, avui vull dir-vos,
que els vostres diners podran comprar guerres
i podran comprar a la gent, i si us convé,
pagareu per la seva dignitat,
però, ¿és tan important la vostra riquesa,
com per comprar el perdó del Cel?

No senyors, no,
avui puc dir-vos que no sou
el suficient sabis
per un món que és jove, que segueix essent jove
dins l'amor, dins les ones, dins el vent,
dins la seva alegre rebeldia en busca
de la llibertat.

-LE PETIT PRINCE-

Sembla com si hagués-sim oblidat que la paraula democràcia vol dir participació, respecte, comprensió, compromís,...

Quan no col·laborem o impedim aquest procés ens allunyem de la línia democràtica i provoquem la divisió.

Per arribar a superar aquest esperit de divisió i establir la concòrdia i la pau ens cal trobar en el diàleg amb els altres o sota l'influència d'una personalitat desinteressada de debó, la font d'una comprensió àmplia.

Encara hi som a temps. La solució d'aquesta nova etapa a casa nostra és a la nostra mà: tots, absolutament tots, hi som cridats a fer del nostre poble un sol poble sense vencedors ni vençuts de manera que arribem a agermanar-nos en l'ideal comú d'un poble millor on l'odi i l'opressió no hi tinguin ni la primera ni l'última paraula.

JORDI PLANAS I BOSCH

CONCURS PREMIAT AMB
LLIBRES PER VALOR
DE 1.000 PESSETES

GENT D'ARBÚCIES
GENT D'ASTÚCIES

CONCURS Nº 8

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

PREGUNTA Nº 1

-ARQUITECTÒNICA-

- Saps la quantitat de fonts d'aquest estil-bomba que hi ha a la nostra vila?

PREGUNTA Nº 2

-CULTURAL-

- Una de les tradicions dels Països Catalans es l'encesa de fogueres la nit de Sant Joan. Saps d'on procedeix la flama que porta el foc a diverses poblacions, entre elles la nostra?

PREGUNTA Nº 3

-ESPORTIVA-

- Saps quin any es va celebrar el final d'etapa de la "Volta Ciclista a Catalunya" a Arbúcies?

- Envieu les respostes o porteu-les personalment a l'Oficina de la Caixa o a la Biblioteca d'Arbúcies.- També les podeu enviar per correu directament a la revista PERXADA. Teniu temps fins el dia 10 de Juliol.

- El mes vinent publicarem la solució del Concurs nº 8 i el nom del guanyador.

SOLUCIÓ CONCURS Nº 7: El guanyador ha resultat ser el DIONÍS RODRÍGUEZ i JULIA.

- Pregunta nº 1.- La dona d'aigua.
- Pregunta nº 2.- La gòndola.
- Pregunta nº 3.- 19 cm.

L'INFORME CAMON I SOBRE LES MINES D'URANI:

UN CLAM EN EL DESERT ?

Esdevindrà Catalunya, d'aquí uns anys, respirant el gas Radó per tot arreu?

El territori del Principat de Catalunya en perill. Successius acords de "Consejos de Ministros" des del 1.979 declaren zones de reserva per la investigació i explotació de minerals radioactius, els sectors de Calaf, Olot, Centelles, Santa Creu d'Olorda, Santa Coloma de Farners, Terrassa, Cervera, Solsona, Lleida, Figueres. Més de 3.700 Km².

El 7 de Juny del 79 es constitueixen 2 consorcis internacionals. El que afecta a Catalunya hi participen la Chevron (multinacional) amb un 40%. Promotora de recursos naturals lligada al Banco de Bilbao que té interessos a la Westinghouse, empresa subministradora de Reactors nuclears, amb un 20%; junta d'energia nuclear ENUSA (empresa Nacional de l'urani) el 40%.

Paral·lela a aquesta ofensiva sorgeixen moviments antiurani amb participació de pagesos. Molts ajuntaments també s'incorporen a la lluita per defensar el territori. Manifestacions, informació, fins i tot s'impedeix la tasca d'investigació dels tècnics de Chevron en algunes contrades.

El 26 de Mai 79 reunió d'ajuntaments gironins a Arbúcies creen la coordinadora d'Ajuntaments per a una moratoria nuclear (CAMON). Hi assisteixen: Amer, Anglès, Bescanó, - La Sellera, Osor, Sant Hilari, Riudarenes, Santa Coloma, més tard s'adhereixen l'ajuntament d'Olot i la unió de pagesos de la Garrotxa. Amb els objectius de la defensa de les prospeccions uraníferes i fornir un estudi global de la problemàtica.

La CAMON nomena una comissió tècnica d'assessorament i encarrega un informe sobre l'impacte de l'urani sobre el medi ambient i la població. L'estudi és realitzat per Josep Puig, Tècnic en medi ambient i enginyer industrial; Oriol Cabré, Biòleg genètic; Pere Carbonell, Físic nuclear i Santiago Vilanova, periodista i director d'Userda.

Un cop acabat per l'equip tècnic el 15 de desembre 79 l'informe CAMON I és lliurat al conseller de Política territorial i Obres Públiques de la Generalitat, a la Diputació de Girona i al Servei de Sanejament ambiental.

L'Informe CAMON I és una exhaustiva explicació de l'impacte que tindrien les mines i les indústries de tractament a les comarques catalanes. Coincideix en els aspectes fonamentals amb l'estudi encarregat per la Diputació de Girona a l'institut d'estudis Catalans. El que no coincideix és el silenci que dona la Diputació a aquest informe.

Han succeït nombrosos accidents en el món amb greus conseqüències per la població, els treballadors i el medi ambient. A França, Austràlia, Estats Units, etc. d'on venen alguns antecedents, l'infraestructura econòmica, tecnològica i científica és molt superior a la que es disposa a l'Estat Espanyol o a la que pugui disposar Catalunya en el proper anys. No hi han garanties doncs d'evitar unes catàstrofes ecològiques impossibles de controlar en països d'avantguarda tecnològica.

Podrem cridar d'aquí uns anys Visca la nostra terra, Visca Catalunya?

**RÀDIO "LA PERXA" PLORA: S'HA QUEDAT SENSE VEU,
EL SEU CREADOR-INSPIRADOR ÉS A FER "LA MILI"**

.....
ESPEREM QUE AMB L'ESQUILADA
DE CABELLS, NO LI HAGIN ESCAPAT
L'IMAGINACIÓ, I QUE BEN AVIAT
ENS ENVIARÀ MISSATGES RA-
DIOFÒNICS.

(Oi, Josep M?)

ARBÚCIES 12 DONES 13 BRUIXES

Ara estem en una estació de l'any en què les picades són molt freqüents.

Si la picada és de mosquit podeu fregar-hi oli calent (alerta a no escaldar-se).

Per les quicades de les abelles, poseu-hi una empasta feta d'angülla o bé de ceba ratllada.

També és molt possible que ballant sardanes rebeu alguna requirada, i se us faci carn "esquinçada", doncs com per aquest mal també hi ha remei, podeu fer el següent:

Al damunt d'una peça de deu cèntims (de les grosses) hi poseu una candela, quan ho tingueu sobre el lloc del mal enceneu-la.

Agafeu un oot i el poseu de boca terrosa per tal d'ofegar la flama de la candela i llavors la carn esquinçada diuen que puja.

No deixeu de menjar dolços ni gelats encara que us produeixin cucs; si això us passa, podeu prendre una cullerada sopera de vinagre. També es pot agafar un fil i uns quans grans d'all pelats i fer un collar - per penjar en el coll.

Un altre mal que no fa falta ésser a l'estiu per patir-lo és el mal d'orella, per guarir-lo, heu de disposar d'oli de cigales confitades i un drap per a xopar.

CONXI

MOBLES Jovis

VENDA DIRECTA
DE FÀBRICA

- MENTADORS
- HABITACIONS
- REBEDORS
- MOBLES JOVENIVOLS
- "TRESILLOS"
- UNA EXTENSA GAMMA
- DE MOBLES AUXILIARS

A SANT HILARI: ctra. Font del cirerer, 7

A ARBÚCIES: c/ Sant Jaume, 27

● ES FAN PRESSUPOSTOS PER A EQUIPAMENT DE VIVENDES I APARTAMENTS COMPLETS.

Visiteu-nos sense compromís! FEINERS: DE 7 A 9 DE LA TARDA.
DISSABTES A LA TARDA I DIUMENGES AL MATÍ.

salut pública

REFORMA SANITÀRIA

Pel Dr. Antonio Rodríguez Poncelas - Trad. J.H.

Dos barems que marquessin els pols d'una societat podrien ser: La cultura que posseïx aquest poble i la sanitat de què disposa. A una i altra els falta bastant per a ser completes o positives i potser més, la sanitat.

Fins avui s'ha entès la sanitat com a mètode curatiu de determinats tipus de dolències. Mentre que per salut, segons la O.M.S. s'entén el benestar físic, mental i social dels individus que componen una societat.

Recentment, els dies 6 i 7 de maig, fou aprovat en el Congrés, el text del document bàsic per a la reforma sanitària. En aquest text s'estableixen tres graus d'assistència sanitària:

1.- **MEDICINA DE FAMÍLIA.** Estaria formada per 3 ó 4 metges de família i 2 pediatres. Disposarien dels mitjans elementals per a treballar en equip: radiologia, laboratori, etc. Així com dispositius per el fàcil desplaçament dels malalts, ambulàncies. Els esmentats facultatius estarien en contacte amb els centres de salut i hospitals per actualitzar els seus conceptes. La població podrà elegir lliurement el metge que desitgi.

2.- **CENTRES DE SALUT.** En ells estaran l'atenció mèdica especialitzada i els serveis de medicina preventiva i comunitària. Disposaran de serveis d'urgència mèdico-quirúrgics, un cert nombre de llits per a hospitalitzacions de curta duració i d'aquells mitjans - més imprescindibles (radiologia, laboratori, etc.). Els serveis de medicina preventiva i comunitària exerciran funcions d'educació sanitària, nutrició, planificació familiar, consell genètic, vacunacions, etc.).

3.- Com a últim escalafó hi haurien els hospitals. A aquest nivell sols hi arribarien els malalts, el problema dels quals no es pugui resoldre en el nivells inferiors. Hauran de ser utilitzats al màxim de llurs possibilitats en quant assistència, docència i investigació. Per a una millor utilització haurien de disposar d'un màxim de 300-600 llits, al contrari d'aqueixes mostrositats que superen els 1.000 llits distribuïts per la geografia espanyola.

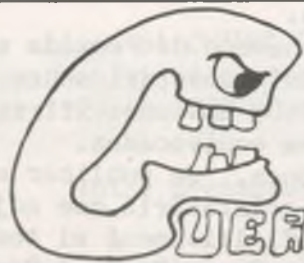
Aquest document que en essència sembla acceptable, analitzat a fons i reflexionant sobre els mateix presenta grans llacunes.

Tal com succeeix en la majoria dels projectes, quan es volen fer realitat, es troben ja desplaçats. Per altra part, segueix sense prestar-se l'atenció que pertoca a la psiquiatria, i s'ha de tenir en compte que un 80% dels malalts que acudeixen al metge ho fan per malalties psico-somàtiques i no orgàniques. resultat, tot això, d'una forma de vida tensa, conflictiva i molt distant de la desitjada per l'home. S'hi veuen implicats en aquest tipus de dolències, problemes socials, econòmics, familiars, etc., sols resolts dintre un context general i de molt difícil solució, per ara. Cal recordar que en una societat que es prea d'avançada com és Estats Units, cada ciutadà té el seu psiquiatre particular.

Mentre en els països europeus es dedica un 6% del producte Nacional brut a la Sanitat, en Espanya sols s'hi destina un 3%. Sense parlar de la investigació a la qual en prou feines s'hi dedica cap recurs; i un país que no investiga, no pot donar molt de sí mateix.

Hem d'esperar quins esforços es dediquen a l'educació sanitària de la població. No obstant el gran retrocés en venda de medicaments, encara se'n segueixen consumint excessivament. La població en general desconeix els més elementals conceptes sanitaris. D'una educació sanitària correcte dels primers anys de l'ensenyança, dependrà en gran mesura la posta en pràctica d'un plà sanitari que mantingui els homes més sans.

GUERRA AL

TUTUTS

AVUI VA DE "PARIDES"

Darrerament són moltes les "parides" que corren pel carrer. Cada dia són més. Els trobes a tots els racons. Començant pel dròpol aquell que, ignorant de la seva condició, només aparenta ser-ho, fins aquell que a més de dròpol fot una cara de mussol que destrempla, tots som uns "paridors" en potència. Esteu llegint una "parida". La segona que surt a Perxada. La primera, o primer grup, amb tots els mèrits per ocupar aquest lloc, la vareu llegir al darrer número.

Anem per parts. Avui havia pensat fer l'última reflexió sobre els "Tututs" i acomiadar-me, deixant, això sí, la porta oberta a qualsevol consulta sobre el tema. Aquesta era la meua intenció. A última hora, però, he canviat d'opinió. Sí, acabem la guerra als tututs. Sense guanyadors ni perdedors. Només ferits i "porrats". També, i sempre que em sigui possible, contestaré, deixant clar les meves limitacions, totes les consultes (serioses) sobre l'Estatut del 79. Sempre utilitzant aquesta revista com a mitjà de comunicació entre tots els arbuciençs. A tots els asidus lectors de Perxada, que són més dels que..., i en especial als seguidors d'aquesta Croada sense pretensions de "purificació catàrtica", que segurament es poden comptar amb els dits de la mà i ens en sobrarien cinc, els ho agraeixo la paciència demostrada i els demano comprensió per la "passada" d'avui.

THE SERVES' NEW COMPANY

THE "S" JAZZ BAND

Ros vermell i daurat, bombo camisa blanca, fiscorn, xaqueta verda enribetada, trompeta, cinta roja al coll per corvata, trombó de vares, sabates negres, tambor, calces clares, trompa, frac, batuta quatribarrada, ¿sol fa? - No en cal!

Nascuda com grup còmico-musical (diuen - que és un dir); Pubilla de la tradició que arrelada en temps anteriors de plat-girador, esclatà en l'ahir pròxim; els teus pares són en Rotllat i en Picolives, i els teus padrins cent: en Xarreta, en Pèndula, en Samora, els del Moré, en Dionísio, en Soms, el Gall i els Coloms, en Xesc, en Guilla, el noranta nou i el darrer..., com qui diu el-tot-arbucies-SERVIA.

Espero, esperes, espera, esperem, espereu i esperen escoltar-te mil vegades més endevinant amb bon "uídu" si la peça és la Ramona la "Pink Panther", la Marxa dels Sants o el "Conejito de la Suerte"; mentrestant ho passo, ho passes, ho passa, ho passem, ho passeu i ho passen de ~~XXXXXXXX~~ (+)

(+) Censurat.

ZUM ZUM

La meua sortida d'avui no ha estat res més que la culminació d'un procés lògic. Un company de redacció, prou, ho calificaríem de "sortida explosiva de material inconscient perturbador per al conscient". La vida té aquestes coses. O una petita bomba? Qui ho ha de dir.

Després de nosaltres, la festa continuarà. És a dir, continuarem petant.

Arribats en aquest punt ens podríem preguntar quina relació hi ha entre Tututs, passotes, parides, sortides explosives i altres fenòmens. L'Estatut, en última instància i en molts aspectes, es pot considerar una parida, però de poca categoria; els passotes passen de tot, però no de certes parides; i la sortida explosiva és una GRAN parida. I en el fons estic jo. En una nit, sense estar sota un arbre, per tant no em preocupa si era un plàtan o un vern, sense ser una nit de trons i llampecs, ja no en queden de nits tormentoses i més adormit que un babau, vaig pensar, a vegades també penso, avui farem una "parida".

XAVIER GUELL

PRESSUPOST

MUNICIPAL - 80

Amics de Perxada:

En el darrer número de Perxada vàreu publicar un breu-estudi-comentari sobre el pressupost municipal del 1980, amb unes xifres i una gràfica que considerem equivocades.

Us preguem doncs, de publicar en el número de juny la nota aclaratòria que adjuntem, a fi de clarificar definitivament el tema.

Jaume Soler i Pastells
-batlle-

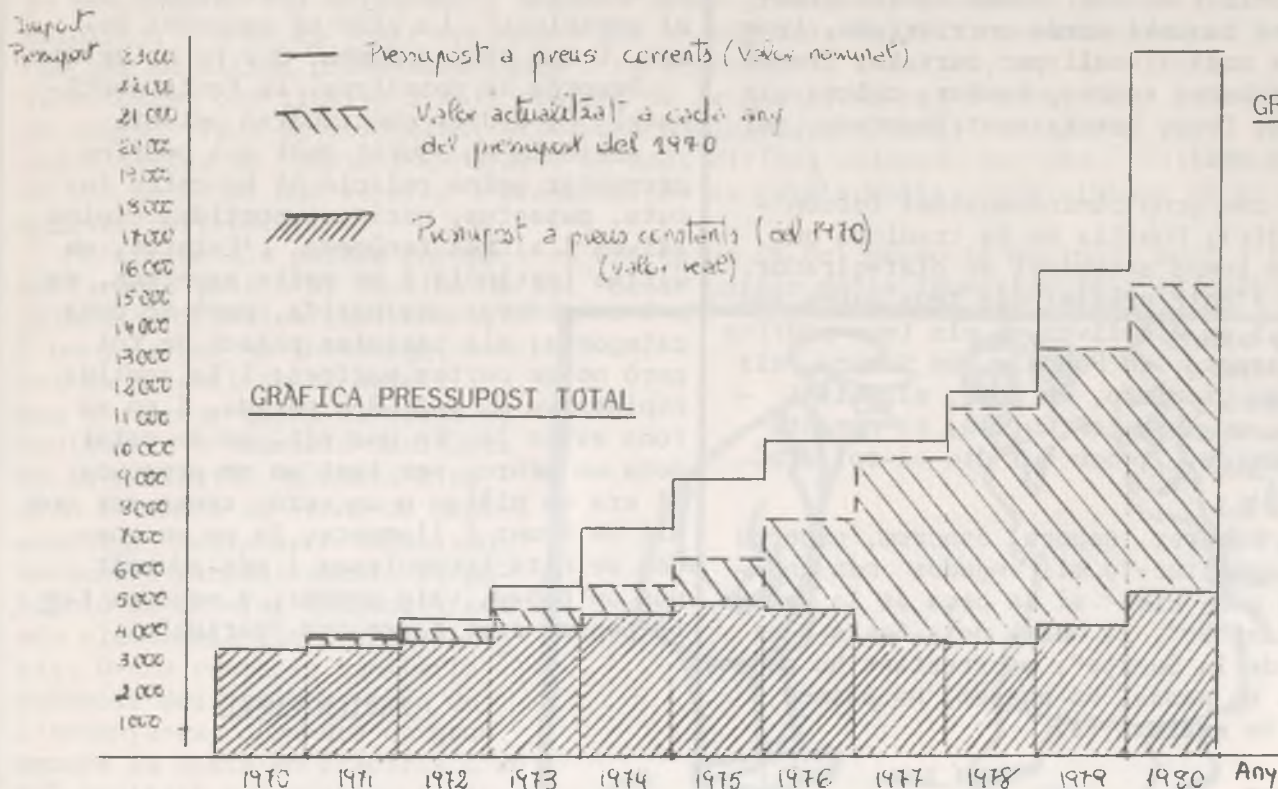
Nota de Perxada:

En efecte, varem vessar-la i cal reconèixer-ho. Volem assenyalar però, que abans de rebre la nota de l'Ajuntament, l'equip de Perxada ja ens havíem adonat de la incertesa de les nostres dades, i comptàvem fer una rectificació en aquest número.

Donat que el mateix Ajuntament-entitat a la que afectava directament l'equivocació ens ha sol·licitat de donar-hi a conèixer el seu estudi, ens plau, tal i com remarquem des del primer número, oferir les nostres pàgines a tota crítica argumentada sobre els escrits publicats, per tal d'aconseguir el diàleg obert i enriquidor. ('L'equip')

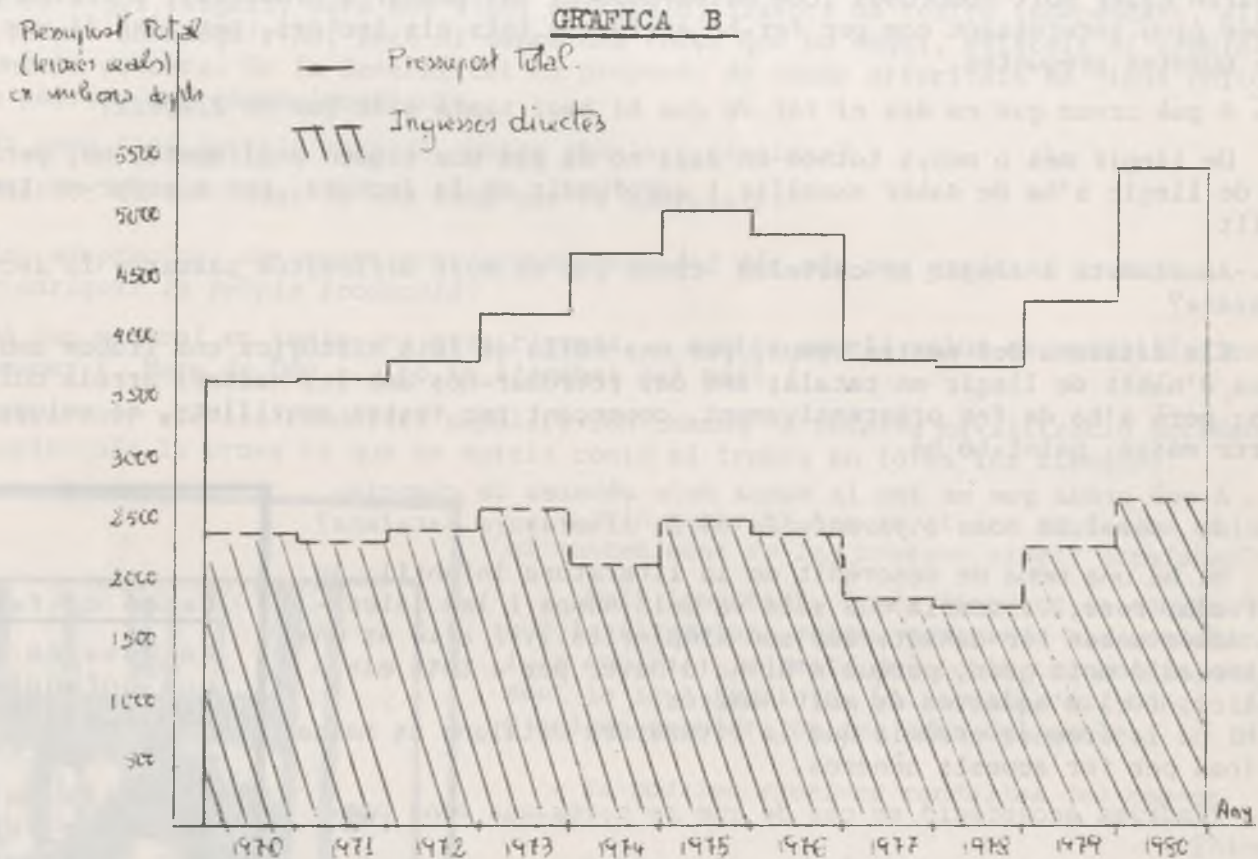
QUADRE DE DADES

Any	Taxa inflació	PRESSUPOST TOTAL		IMPOSTOS MUNICIPALS		Percentatge
		Termes monetaris	Term.reals	Term.monetaris	Term.reals	
1970	6,8 (1)	3.650.000,-	3.650.000,-	2.409.379,-	2.409.379	66%
1971	9,7	4.010.000,-	3.655.423,-	2.569.893,-	2.342.655	64%
1972	7,3	4.500.000,-	3.823.279,-	2.916.950,-	2.478.292	65%
1973	14,2	5.700.000,-	4.241.071,-	3.511.360,-	2.612.619	62%
1974	17,9	7.500.000,-	4.734.848,-	3.565.795,-	2.251.133	48%
1975	14,1	9.200.000,-	5.089.058,-	4.675.925,-	2.586.527	51%
1976	19,8	10.500.000,-	4.848.316,-	5.288.074,-	2.441.738	50%
1977	26,4	10.500.000,-	3.835.756,-	5.105.151,-	1.864.963	49%
1978	16,5	12.070.000,-	3.784.885,-	5.742.863,-	1.800.835	48%
1979	15,6	16.037.000,-	4.350.314,-	8.427.562,-	2.286.122	57%
1980	16(aprox.)	23.250.000,-	5.437.070,-	11.667.019,-	2.728.362	50%

Una simple ullada al QUADRE DE DADES I A LA GRÀFICA A, ens permet de deduir d'una manera molt clara que si bé en termes nomeraris (valor nominal) el pressupost municipal ha sofert des del 1970 al 1980 un creixement espectacular, en termes reals el creixement ha estat mínim.

Ex.:	Any	Total pressupost	Valor
	1970	3.650.000,-	Ptes.
	1975	5.089.058,-	"
	1979	4.350.314,-	"
	1980	5.437.070,-	"

Un breu anàlisi del quadre de dades i de la gràfica B palesa amb claretat la disminució proporcional de la contribució directa municipal.

EX.: L'any 1970 desl 3.650.000,- ptes del pressupost total el 66% corresponia a ingressos directes o sia a 2.409.379,- ptes.

L'any 1979 dels 4.350.314 ptes (valor real), un 57% o sia 2.286.122 ptes corresponent a ingressos municipals.

L'any 1980 desl 5.437.070,- ptes del pressupost real només un 50% o sia 2.728.362,- ptes són recaptades a base d'impostos o taxes municipals.

Si a tot això hi afegim la selectivitat tributària que porta a terme l'actual Consistori en base a "qui tingui més que pagui més", podem afirmar que l'Ajuntament democràtic d'Arbúcies, tot oferint més i millors serveis als ciutadans, ha disminuït la pressió fiscal sobre els sectors populars de la Vila.

(1) Dades oficials del "Instituto Nacional de Estadística"

tot xerran

Els dies vuit i quinze d'abril vam tenir en Miquel DescLOT entre nosaltres quan ens va fer unes xerrades referents a "L'iniciació a la lectura". Tanmateix els assistents no varen ésser molt nombrosos (com malauradament sol passar a Arbúcies), i creiem que va ser prou interessant com per fer-ho arribar a tots els lectors, per això li vam fer unes quantes preguntes.

- A què creus que es deu el fet de que hi hagi tanta gent que no llegeix?

De llegir més o menys tothom en sap; no és pas que siguin analfabets, no, però a més de llegir s'ha de saber escollir i aprofundir en la lectura, per a poder-ne treure profit.

- Acostumats a llegir en castellà creus que és molt difícil passar a la lectura catalana?

Els catalans del nostre temps, per una colla de fets històrics ens trobem amb una manca d'hàbit de llegir en català; ens cal retrobar-nos amb les nostres arrels culturals; però s'ha de fer progressivament, començant per textos senzillats, no vulguent córrer massa, paint-ho bé.

- A què creus que es deu la manca dels gèneres de ciència-ficció, novel·la rosa i juvenívola en la literatura catalana?

Hi ha una mena de descrèdit de la literatura infantil, juvenívola, rosa, ... sembla que sols va pels nanos i les iaies - que només saben fer ganxet, que són ximpleries... i això és una equivocació molt gran, perquè n'hi ha d'haver per a tots els públics, i el d'aquestes és molt nombrós.

Hi ha la creença errònia que la literatura catalana és massa seriosa per fer aquests gèneres.

- Tindrien acceptació en cas de que se'n fes una bona producció?

Per descomptat! I més tenint en compte que ja havia existit i tenia una bona acollida. Folch i Torres havia obert un camí en aquest tipus de literatura. Més recentment, en tenim una bona mostra amb una escriptora de les illes; Carme Riera, que es va donar a conèixer amb una obra de tipus romàntic: "Te deix amor la mar com a penyora", i que ha gaudit d'una gran demanda. També en Pep Albanell, nova promesa de la nostra literatura, cada dia ens sorpren demostrant-nos fins quin punt el camp de la ciència-ficció pot ésser interessant i divertit.

La producció que s'ha tret, escassa encara, ha agradat molt i els afeccionats n'esperen més.

- I del teatre català, què ens en pots dir?

Si bé és una forma de literatura, més que res es pot considerar un espectacle, una cosa a part... és molt més complexe i de més maduresa de contingut; aleshores suposo que abans no tinguem un teatre "teatre" hi ha d'haver un nivell cultural -

Cançó de fer mitja

La Rosa em feia
una bufanda
amb llana blanca
i el punt revés

L'ovella em feia
la llana verge
amb l'herba tendra
del comellar

La prada em feia
les herbes verdes
amb l'aigua fresca
del rierol

La terra em feia
les aigües vives
amb les fatigues
dels llauradors

To em faig un home
amb sang ben querdà
per a la terra
que em dóna alè.

MIQUEL DESCLOT

més alt. Llavors es traslada el problema: s'ha de fer un teatre de consum català, amb la Trinca o qui vulguis, però que sigui en català, llavors un teatre independent, elitista... per aconseguir-ho, però hi manca una força que ho mogui, existeix el problema econòmic darrera. Si la Generalitat es proposés de donar prioritats de tipus cultural es podrien fer coses importants.

- És prou rica la calaixera de contes populars catalans?

Molt... és infinita, és una cosa que fa escruixir.

- Les adaptacions de contes populars d'arreu del món són per omplenar un buit o bé per enriquir la pròpia producció?

De cap manera! en tenim una gran riquesa... agafes aquell volum de rondallística de l'Amades i, Mare de Déu ... no te l'acabes mai més!

Cal afehir que les rondalles populars són comuns a tota la civilització occidental i oriental: la prova és que un mateix conte el trobes en totes les llengües.

- Quin paper hi han jugat les rondalles en el manteniment de les nostres arrels catalanes?

Molt important, i més tinguent en compte - que la literatura estava reservada als monestirs i la noblesa; la resta del poble transmetia oralment la seva tradició. La rondalla és, doncs - d'origen popular, de les deus del poble.

- Es podrien escriure rondalles del moment actual?

Potser sí, però és molt difícil, la nostra no és una cultura de tradició oral, sinó plàstica o escrita... a més hem de tenir en compte que totes les rondalles que coneixem són antiquíssimes, d'origen prehistòric... al menys en l'estructura, encara que cada generació hi ha anat afegint i treient coses, seguint el procés d'evolució.

Els mitjans de comunicació de masses -radio, televisió, premsa, cinema i l'impremta, en general, ja que és a l'abast de molta més gent- han vingut a substituir la memòria popular i han eixugat perillosament el rierol de la tradició oral.

- Els joglars i trobadors han contribuït tant o més que els llibres a mantenir la tradició. Què ens en dius?

Hi ha una tendència popular a confondre'ls;

els trobadors de l'edat medieval eren senyorassos o cortesans, tenien mandra de sortir al carrer, essent els joglars els qui s'aprenien i donaven a conèixer les seves creacions.

Més tard ells mateixos ja van fer la seva pròpia poesia que va anar viatjant, en braços de la música o de la memòria, entre la gent que no sabia de lletra.

- *Durant el temps de la repressió, com varen actual les editorials catalanes?*

Mireu. van començar publicant cosetes patriòtiques, però sense idea comercial, perquè no hi podia ésser. Més endavant es va aconseguir permís per a editar llibres en català, però amb la condició que fossin autors clàssics i amb ortografia no-normativa (pre-normativa), però és clar va quedar relegada a una cosa folklòrica. Va durar pocs anys això de la pre-normativa, però fins l'anv 50 va anar així.

- *Creus que s'edita i es compra cada vegada més llibres en català?*

Sí, és clar, però les editorials catalanes són molt petites, molt patriòtiques i prou, no tenen visió publicitària, llençar-se a recuperar un públic que sembla que va creixent.

- *En quina mesura contribueix el diari a enriquir-nos de coneixements i endinsar-nos en la lectura?*

El sol fet de llegir el diari en català, ja és una introducció a la lectura en la nostra llengua; a més sempre porta una secció cultural...

- *Creus que és fonamental una bona iniciació ja des de l'escola?*

A fe que sí! Els nens de 8-9-10 anys et fan bones poesies, però és clar els has d'encaminar, i motivar-los a que llegeixin molt. El problema més greu és que els mestres no llegeixen.

La xerrada va estar amanida amb la lectura de retalls ben divertits d'obres de diferents autors catalans, i en Miquel va aconseguir el que s'havia proposat: ENGRESCAR-NOS A LLEGIR

CARME COLL - GLÒRIA FONT - MAITE GISBERT

Per mostra un conte dels llegits:

El vampir:

El dia que, de bon matí a l'anar a rentar-me les dents, vaig veure que la meva imatge no sortia al mirall, vaig descobrir que jo era un vampir. El problema és que sóc daltònic i sempre em donen gat per llebre. Vull dir piperment per sang. I surto a trompa diària. Així no podem anar bé de cap manera. Si no ho adobem ben aviat dimitiré. Què s'han cregut!

LA DIFICILÍSSIMA LLIÇÓ

En Rafel Vilella i Guzman, cosí-germà del meu pare, nascut a Guatemala i fill d'un arbucienç i d'una nadiua d'aquella república de l'Amèrica central, va ésser Secretari d'Agricultura al govern guatemalenc a la caiguda del dictador Estrada Cabrera, a finals de la segona desena del nostre segle, quan s'havia fet la pau a Europa, ja closa la primera guerra mundial. Entre altres coses força importants va escriure un estudi titulat "De Guatemala a Puerto Barrios" interessantíssim, i en el prefaci del qual deia o venia a dir el seqüent: "L'Agricultura és una bona MARE; la Política, en canvi, és una mala MADRASTRA". Aquell llibre sem va perdre entre un grup de material que els de casa van llençar al foc a l'hora de treure's els papers que jo tenia, a l'acabar-se la guerra civil. I va ésser una veritable llàstima, perquè, a part del seu valor sentimental, era d'un contingut molt interessant.

He fet l'anterior explicació per a puntualitzar, a la meua manera, la consideració del meu parent sobre la política. Com que sé que la va escriure durant el seu exili de quinze anys, a Mèxic, he de creure que va ésser filla d'un estat de depressió, molt propi d'aquell que es troba forçosament allunyat de la pàtria i, per tant, incorrecta en bona part. La Política, que, segons el diccionari, és l'art de governar, no hauria d'ésser mai altra cosa que això: un art. I, quan deixa d'esser-ho, sol convertir-se, automàticament, en porqueria; una porqueria que té moltes variants, la principal de les qual és la de fer combregar amb rodes de molí a aquell que s'hi capfica massa. Hi ha, però, un altre aspecte a través del qual es mou una bona part del cens electoral: el desig de que les coses vagin bé. Efectivament, són aquells que volen que les coses rutllin, però que això sia, quasi sempre, d'acord amb els seus sentiments o, allò que resulta pitjor, d'acord amb la seva butxaca: l'opinió dels altres, la idea, la moral pública, els interessos comuns i la llibertat d'expressió, no són res més que música celestial. La butxaca calenta i prou!. Sense gosar dir-ho d'una manera prou oberta, són els qui de baix en baix somien un cop a'estaca que, sense perjudicar-los gens, faci anar dret a tothom. Si tenen l'encert d'endevinar el victimari, ja van bé, però penso que això és qüestió de sort i prou, perquè no cal més que rumiar com ho passa l'oposició a Xile, per exemple, i com ho va sofrir o ho sofreix encara el vençut de les diverses Repúbliques Populars a l'orient d'Europa. Malament rai!

Tot aquest retomb em serveix per a recordar la definició de la Democràcia, feta per Churchill, precisament ran de la seva derrota electoral a mans dels laboralistes anglesos, pocs mesos després d'haver-se acabat la segona Gran Guerra. Deia: "La Democràcia és el menys dolent, entre els dolents sistemes de governar". I va plegar el ram, així que va saber que havia perdut.

Jo crec, francament, que la Democràcia, jugada legalment, és sempre una esperança; i ho és perquè en ella ni els vencedors ni els vençuts mai no ho guanyen o ho perden tot; sempre els queda el risc o el consol del nou enfrontament, i és per això que cal que el que guanyi ho faci bé, o i més quan sap que el vençut té el perfecte dret de controlar-li i discutir-li la comesa.

El pitjor enemic rau, però, en les jugades d'oportunisme que el sistema possibilita; sobretot quan provenen de persones molt significades que solen perdre tota mena d'escrúpols quan s'acosta l'hora de llur possible reelecció. Un exemple ens ve de Carter que de cara a la imminent topada electoral nord-americana i a profit, naturalment, de la seva candidatura, obliga el món a prendre una actitud dura i perillosa per causa de la intervenció russa a l'Afganistán, quan Puerto Rico, Corea del Sud i les Filipines gemeguen des de fa molts anys sota la presència militar nord-americana. O el del senyor Giscard d'Estaing, el president francès fins ara campió de la unió democràtica d'Europa, que, per a guanyar-se el vot agrícola a les eleccions generals de l'any que vé, torpedeja l'eventual ingrés d'Espanya i de Portugal al Mercat Comú, amb tota la barra.

Dues maneres de dos líders de la democràcia, que no fan cap favor al sistema. Em sembla.

Rafael Vilà i Barnils

LA FESTA I LES FESTES DE LES ENRAMADES

DEL SENY I DE LA RAUXA

L'article que vaig publicar en l'últim número de PERXADA s'ha d'entendre com una mera hipòtesi de treball que ha de ser verificada. Em proposo, doncs, veure si realment aquell supòsit metodològic és aplicable a les festivitats de les Enramades. És ben cert que no dogmatitzo i que la meua proposta interpretativa de la festa en general, incluint diumenges, està subjecta a altres "lectures". "Lectures" més intel·ligents, sens dubte. Per tant el meu treball s'ha de considerar únicament com una possibilitat d'anàlisi, res més que això. Una eina metodològica, sense cap intent moralitzador, i evitant incórrer en el típic maniqueisme al que ens té acostumats determinada crítica, i conservant, en conseqüència la neutralitat èticament valorativa. Doncs, hi ha ja, qui m'ha preguntat si parlaria de les Enramades "bé" o "malament". I aquest "bé" o "malament" presentats en forma de dilema, que s'exclouen recíprocament, estan empapats de regust moral. I no és això. Ni en parlaré "bé", ni "malament".

És ben cert que l'origen de les Enramades fou religiós. L'arrel primària, la deu d'on és oriunda la festivitat, era el Corpus, que encapçalava -fins aquest any- les gresques populars, però la religiositat de la festa ha anat minvant en la mesura que el temps avança fins arribar a la nostra actualitat, deixant pas a un sentit profà i lúdic que en aquests últims anys s'ha apoderat de tota la festa. El procés de canvi ha sigut molt accelerat a partir del anys cinquanta. Abans es conservaven fidels al seu neixement, en el que la comunitat cristiana feia una celebració a l'Eucaristia, amb certa simbiosis, és clar, d'elements profans, però no massa significatius en aquells moments. Les innovacions, les alteracions de la seva estructura original -l'abandó d'actes religiosos: l'Hostia era passejada pels carrers, l'ofici solemne, l'ornat de l'església, etc.- es van introduint gradualment coincident, històricament, amb el sentit hedonista que invadeix a tota la societat. El consum per el consum, la moral típica que acompanya a una societat d'economia desarrollista, té una clara incidència en el significat prístí, ancestral, i el modifica. Al desaparèixer la moral cristiana, moral que emfatitza el valor de la resignació i sacrifici, la festa queda tenyida d'ideologia profana. Les Enramades no es poden analitzar desmarcades del panorama general cultural i socio-econòmic, sinó que s'han de contemplar inserides en el contexte de transformació que s'ha operat dins l'estructura social. Si la col·lectivitat no hagués canviat, tenmateix que no s'haurien modificat. Penso que si és cert que les Enramades han sofert una certa metamorfosi encara es presenten com un acte de resistència a un món en vies de transformació radical. Per això aquestes festivitats es presenten amb tota l'ambivalència que caracteritza la típica festa tradicional catalana. Per una part s'observa com la festa ha assimilat el canvi (la proposta de l'editorial del número passat de PERXADA és ha un símptoma delator d'inconformisme davant les Enramades), però per altra banda s'esforça en ser una defensa d'una filosofia conservadora. Si fos possible una aritmètica perfecte entre aspectes nous i vells -en tan quan valors-, crec que domina l'aspecte retrograt. Malgrat que la festa intenta disfrassar-se de cert modernisme.

Avui dia les Enramades tendeixen a convertir-se en unes celebracions infantils, i això no és gratuït. Els infants són més febles, indefensos, no tenen mecanismes d'autodefensa, ni reserves mentals, i estan iniciant un procés socialitzador. La festa és un agent de sociabilitat, i els nens s'empassan passivament els valors, que penetren en la seva interioritat i s'activaran quan siguin adults. També els rols que juguen l'home i la dona dins la festa són els que arriben avalats per la tradició, se'ls recorda els seus deures. El poble dins la festa adquireix dos papers: d'actor i espectador de la seva pròpia representació. Això té la seva importància, ja que són protagonistes de l'acció i al mateix temps receptors, i així la vitalitzen més emotivament.

Les Enramades no mantenen ja quasi cap ingredient del seu origen arcaic, i per això es fa palés que d'acord amb la llei de l'esdevenidor acabaran transformant-se encara -molt més, i tal com es celebren en aquests últims anys serà, en el transcórrer del temps, un record arxivat en l'armari de la memòria col·lectiva.

AGUSTÍ CASANOVA I MASFERRER

LA GABELLA I LES FLORS

Tothom qui més qui menys, sap on és la Gabella o n'ha sentit parlar. Una casa senyorial del carrer Major que data del segle ^{XVII}, i que en l'any ^{30.7.1973} va ser adquirida per l'Ajuntament que regia el poble aleshores. Fins els nostres dies l'edifici ha restat abandonat i era una llàstima donada la vàlua del seu conjunt arquitectònic. Fa poc, un grup de gent del poble va proposar al consistori d'arreglar-la per a fer-hi una exposició de plantes i flors durant les enramades i que quedés mínimament adecentada per qualsevulla altra activitat cultural posterior. Així fou que uns quants homes i dones amb bona voluntat i esforç hi han treballat ben desinteressadament un piló d'hores fin aconseguir el que tots els arbuciens hem pogut admirar els dies de l'exposició.

Des d'aquí el nostre aplaudiment a aquesta iniciativa que s'ha fet realitat. Arbúcies compte des d'ara amb un local apte per a manifestacions artístiques i culturals que hem de conservar i procurar que no és deteriori, ans al contrari, col.laborar en la mida de les possibilitats de cada ú a reconstruir nous espais d'aquesta casa que és per a tots.

L'esmentada exposició de plantes i flors ha estat un èxit tan pel nombre dels participants com pels visitants que han estat molts els que aquests dies han admirat la primera mostra de la nostra Vila.

ANGELA MARIA

PASSEJANT PEL SOT DEL PALAU

Vaig anar-hi fa pocs dies. Era mig matí i el sol no escalfava gaire encara, m'hi trobava tan bé... Em creia un follet de conte en el seu bosc encantat: caminets, bancs, escalons, una font ací una altra allà, fins i tot pots travessar d'una banda a l'altra per sota un pont, pel costat del rierol clar i tranquil; les margenades sembrades de plantes novelles, aiupida la testa per les insistents plujes de maig, semblaven estendre ses braços per acollir als vianants. Asseguda prop de la font recordava la meva infantesa quan, amb altra mainada anàvem al Palau a fer la berenada; després tot s'havia perdut, la font ensorrada, el camí cobert de bardissa, els arbres plens de verdolagues... Avui torna a ser nostre el Sot del Palau, la nostra mainada podrà jugar-hi, els nostres avis s'hi passejaran i Arbúcies tindrà des d'ara un altre racó per a reposar-hi. Tan sols manca una cosa, que els d'aquí i els de fora sapiguem respectar i conservar allò que ens ha estat donat.

Es el final de la passejada, travesso la riera, enfilo el corriol ja sóc a la carretera; el somni del follet ja s'ha acabat. Quan podré tornar-hi...

TALAIÀ

EL LLENGUATGE POPULAR

ÉSSER (o SER) i ESTAR

-Com que aquests dos verbs també existeixen en castellà, moltes vegades els donem a cadascun d'ells, en català el mateix ús que tenen en aquella llengua. Això és un error -força greu que origina unes construccions que atempten contra l'ànima de la llengua catalana, perquè els verbs ÉSSER i ESTAR tenen en català una extensió i un ús que no coincideixen amb els que tenen en castellà.

-Potser una de les diferències més importants entre ÉSSER i ESTAR, és la de quan parlem del lloc on es troba, en un moment donat, una persona o una cosa, sense que ens interessi la quantitat de temps d'aquesta presència. Es a dir quan volem saber on ES (i no pas on ESTA).- Per exemple cal dir:

Et sento, però no sé on ets.- Sóc a la cuina.- En Joan és al terrat.- Són al cinema.- Demà no hi seré. Seré fora.-; en comptes de dir: El sento, però no sé on "estas".- "Estic" a la cuina.- En Joan "està" al cinema.- Demà no hi seré. "Estaré" fora.-

-També hem de fer servir ÉSSER (i no ESTAR) quan, per mitjà d'un adjectiu o participi, volem expressar una qualitat del subjecte o l'estat en què es troba, però sense fixar-nos en la durada. Per exemple:

El pa és bo.- La llet és freda.- Aquests cigrons són poc bullits.- Les matinades eren fresques. El tovalló és brut.- La farmàcia és oberta.-

-En canvi quan hi ha l'actitud de mantenir-se durant algun temps en un estat o pasició, sí que hem de dir:

La farmàcia estarà (o romandrà) tan cada tot el mes d'agost.- Va estar tres mesos fora de casa.- En Pere està trist.-

J. AULEDAS

FETS

DADES DEMOGRÀFIQUES (per J.B.C.)

MAIG 80

Casaments: 1- Valentí Díez i González
i Mª Jesús Benito i Pérez

Baptismes: 6- Isaac Treseus i Quílez;
Jordi Páez i Paqès;
Daniel Lorenzo i Sánchez
Aleydis Masnou i Julià;
Lurdes López i Vázquez;
Vicens Carbonell i Cor-
tillas.

Defuncions: 3- Gil Bancells i Masnou;
Josep Cuminal i Codina;
Antònia Martínez i López

Ara fa cent anys: (Maig 1880)

Casaments: -
Baptismes: 12
Defuncions: 4

PUNT DE MIRA

La lectura del programa manual de les Enramades, per cert amb una bella portada de colors, em va causar algunes sorpreses. S'hi anunciava que dels dies 5 al 10 hi hauria "passades amb sardanes i balls típics". Jo vaig pensar que seria una novetat molt considerable, perquè la passada del vespre sempre l'havia vist amb atxes i amb l'orquestra interpretant una simple marxa o pas-doble; però "amb sardanes i balls típics" era un al·licient prou engrescador per no agafar-s'ho a la lleugera i per esperar-la amb expectació. Però no, res; va produir-se la passada de sempre. Es veu que es tractava d'una incorrecció gramatical flagrant per part del redactor del programa. Em pensava que veuria una gran innovació i el que vaig veure va ser una errònia construcció sintàctica. Doble desengany!

I una omisió lamentable. No s'hi incloïa la celebració del concert del diumenge al Centre - Parroquial per l'orquestra i la Coral, dedicat als jubilats de la Vila. Ni una paraula, res. I va ser un acte emotiu tant pel seu contingut com pel seu significat; i en dono les gràcies a tots els que el varen realitzar i em penso que interpreto el sentit dels arbucients de cor.

L'Enramada de Magnes ens va donar ocasió per constatar, una vegada més el mal efecte de la baluerna telefònica instal·lada dintre el recinte de la plaça Dr. Turon. Li resta espai, li resta caràcter i li resta estètica i res no justifica, al meu entendre, la seva col·locació allí, ja que podia estar a la voravia, prop de la paret de l'hospital i hauria fet idèntica utilitat. I el mateix podríem dir de l'altra cabina dipositada a la "placeta dels encantats". Ambdues han empobrit l'aspecte que encara els quedava, de rural i peculiar de la vila, d'aquests indrets característics. Però no m'estranya gens que cap organisme municipal no ho vetllés, perquè en aquells temps passaven coses més grosses, per les causes de les quals, ara els veïns en sofrim els seus efectes.

JOAQUIM HORTA I FERRER

**L'EMPRESA "BACO-VIN" BUSCA
UN DISTRIBUÏDOR, AMB VEHICLE
PROPI, DELS SEUS PRODUCTES
PER A ARBÚCIES.**

- Els interessats, podeu demanar in-
formació al telèfon 93/332.57.00
- Demaneu per la Senyoreta Mari.

LA GODELLA PLENA DE FLORES

T. PLANA

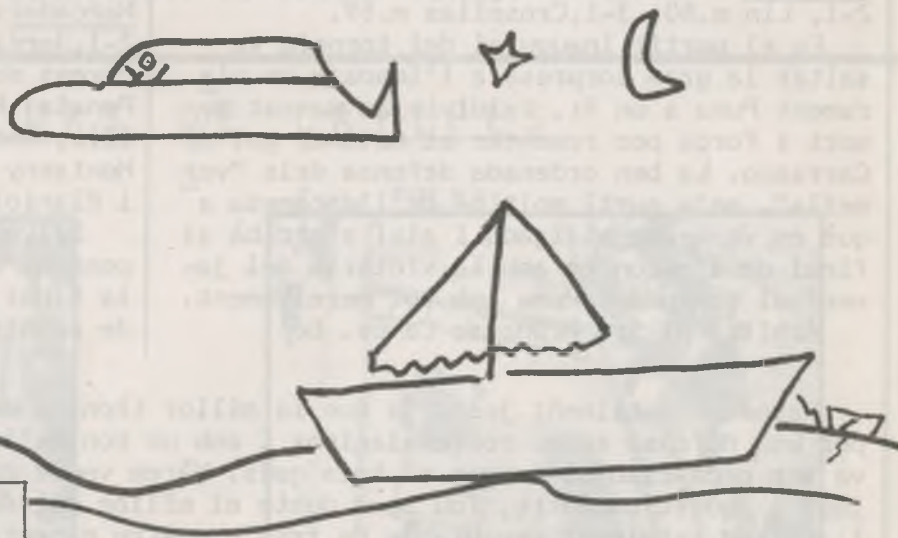
NENS I NENES!

ANNA ALARCON i MATEU
(8 anys)

JORDI AULADELL (6 anys)

ENRIC ROCA (7 anys)

Revista Perxada parla d'Arbúcies
bonica i interessant
que fas despertar la gent gran.

AGNES CASALS i CASANOVA
(10 anys)

El concurs de Castells de sorra del diumenge D'Enramades, fou un èxit malgrat el mal temps. Hi participaren 24 concursants tots els quals tingueren premi. Els primers classificats foren:

- Individual infantil: A) Lluís Juanola
B) Enric Roca
- Parelles infantil: Anna Llorella i Núria Rodríguez
- Parelles grans: Francesc Casadesús i Gemma Torres

ENHORABONA A TOTS!!!

I TROFEIG CROMATS VALDIVIEJASL'INDEPENDENT, GRAN GUANYADOR

Després de vèncer en el decisiu partit final del torneig contra el Puma per un clar 3-0, l'Independent ha afegit un triomf més al seu, ja brillant històric, al conquerir el I Trofeig Cromats Valdiviejas, que sota la bona organització de l'Atl. Valdiviejas, s'ha disputat els dies 31 de maig i 1er. de juny, amb motiu de les Festes de les Enramades.

Organitzat a benefici del col·legi "Jesus Infant", el torneig es va jugar mitjançant el sistema d'un esquadronari, que previament havien sortit d'un sorteig que s'efectuà dies avans, classificant-se els guanyadors del primer dia per a jugar la final.

RESULTATS PARTITS DE CLASSIFICACIÓPUMA-3 Atl.VALDIVIEJAS-1

Equip Puma: Toni, Viñas, Nic, Bohils, Crose lles, Bonjoch, Expòsito, Romero(Cuesta,m.45) Campillo(Coritna,m.45),Carrasco i Angel.
Atl.Valdiviejas alineà: Martí(CAma,m.70), Soms(Perez,m.50), Isabelino, Serra, Regàs, Gautier, L.Sureda,Pujol(Gordillo,m.45 i després Ferrer,m.75),R.Sureda, Cabezón i Lin.
Marcador: 1-0, Carrasco m.5; 2-0,Viñas m.65 2-1, Lin m.80; 3-1,Crosellas m.89.

En el partit inaugural del torneig va saltar la gran sorpresa a l'imposar-se clarament Puma a un At. Valdiviejas mancat de sort i força per remontar el matiner gol de Carrasco. La ben ordenada defensa dels "vermells", se'n surtí molt bé de l'escomesa a què es va veure obligada i així s'arribà al final de l'encontre amb la victòria del jove i volent equip del Puma amb tot mereixement.

Arbitrà el Sr. Francesc Camps. bé

INDEPENDENT, 3 - AT.MONTSENY, 3

Per l'At. Montseny jugaren: Isidre, Vicens, Prat(M.Prat,m.30), Garriga, Busquets,Félix, Recarens, Planiol, Riumalló, Arno i Serafin.
L'Independent jugà amb: Moré, Fredu, Callis, Fontiguell, Espígol, Rafel, Pidemunt, Sureda, Hernández(Bustillo, m.70), Casadesús (Vila, m.70) i Jordi.

Arbitrà el Sr. Guerrero. Bé.

Marcador: 1-0, Jordi m.5; 1-1, Arno m.30; 2-1,Jordi m. 65; 3-1, Jordi m. 70; 3-2,Recarens de penal m.80; 3-3, Arno m.91.

Penals: Per l'Independent marcaren gol Callis, Jordi, Pidemunt i Espígol. Per l'At. Montseny Recarens i Prat, fallen Riumalló i Planiol.

Salvant tots els imponderables, l'Independent aconseguí classificar-se per jugar la final gràcies al llançament d'una sèrie de penals.

Resultat totalment just, ja que la millor tècnica dels homes de l'At. va ser aturada per una defensa sense contemplacions i amb un bon enllaçat joc de contratac, on en Jordi va ser peça-clau al marcar el tres gols. Varem veure dos estils totalment diferents de joc, i aquest encontre, fou sens dubte el millor del disputat torneig. Cal remarcar l'actitud totalment censurable de tres o quatre espectadors, que demostraren un comportament molt poc esportiu.

ENCONTRE FINAL: INDEPENDENT.3 - PUMA. 0

Per Puma jugaren: Toni, Cuesta, Nic, Bohils, Angel, Viñas, Expòsito(CAmpillo,m.65), Crosellas(Pascual,m.65), Cortina, Romero(Pla,m.45) i Carrasco.

Per l'Independent ho feren: Moré, Bustillo(Sureda,m.45), Fontiguell, Callís, Vila, Fredu, Pidemunt, Espígol, Rafel, Hernández(Casadesús,m.55) i Jordi.

Dirigí el partit el Sr. Canaleta, amb una actuació perfecta.

Marcador: 1-0, Jordi m. 25; 2-0, Jordi m. 80; 3-0, Jordi m. 87.

L'Independent s'imposà a Puma per un clar 3-0, en un emocionant i alhora disputat encontre final. El Puma, després de dura lluita per obtenir la victòria, va tenir que in-

clinar-se davant la bona defensa i el ben montat contratac que havia preparat en "Joan Carles Lorenzo". El primer temps acabà amb 1-0, gol marcat per en Jordi després d'una fallada defensiva, quan es jugava el m. 25. En la continuació el domini correspongué a Puma, però la manca d'encert dels seus davanters, fou evident, i el seu joc d'atac, va obrir la seva defensa on en Jordi en dues jugades molt acertades arrodoní la gran victòria, com ho palesà més tard el resultat. Just triomf de l'Independent, que demostrà que el camí seguit per als nois d'en Pep de Can Sitra és el més acertat i seriós.

L'INDEPENDENT, gràcies al seu bon joc, va aconseguir el triomf final.

CONCURS DE CATIFES

1er. PREMI:

2on. PREMI:

El nostre ahir

En un llibre publicat el 1899, Miquel Cuní Martorell, explica, amb el títol "Records d'una exploració entomològica a Arbúcies", que un seu amic coneixedor de la gran riquesa de la fauna de la comarca del Montseny, va arribar, "fa bastant temps", amb la seva muller i fills, a l'estació d'Hostalric per prendre el cotxe d'Arbúcies. I diu que hi trobà altres famílies que esperaven amb la mateixa intenció. -Jo m'imagino l'escena amb aquells personatges barcelonins de fa una centúria, amb la seva indumentària com si els veiés filmats a través de la descripció que ens fa l'autor. -Diu que era a començaments de l'estiu i feia un matí esplèndid i que un fresc ventijol recreava les galtes i tothom tenia l'esperit ple de goig. -Devien ser, és clar, uns temps feliços, plàcids, sense pressos ni neguits. -Mentre la quitxalla enjogassada s'entretenia sentint dringar els cascavells dels cavalls i en mirar embaladits com col·locaven a dalt els baguls i maletes, la gent gran prenia un bocí a la cantina de l'estació i contemplava les muralles imponents de la vila i el castell que la domina. Quan tot quedà llest, hom pujà al cotxe, que era amb honors de diligència i arrencà, prenent la carretera que és una de les millors de Catalunya, ampla, recta i plana com la mà, sense la més petita pujada, puix on hi ha un rec, hi ha construït el seu corresponent pontet de pedra. En un costat i altre, per tot arreu, s'estenen prats plens de pomeres, ombrejades per albes i pollancre i com que són plantats a filera, presenten un cop de vista joliu. No hi manquen a les vores de la carretera els afavorits plàtans, que per cert cap necessitat n'hi havia d'ells ja que, per fer ombra bastaven els pollancre... El cotxe anava avançant al trot, amb una seguretat de rotació com si passés per damunt d'un empostissat. El sol no molestava, per quant els arbres l'interceptaven; les herbes dels prats, fresques de la regada, verdejaven encara més; de tant en tant es descobria alguna pagesia prop de la riera; els gossos sortien a lladrar i el gall, les gallines amb llurs pollets fugien espavordits, esbategant les ales. A mig camí, a l'esquerra aparegué el castell de Montsolí, que és al cim d'una muntanya poblada d'espesses alzines i castanyers amb alguns pins i al lluny, el gran massís del Montseny amb la seva punta de Les Agudes.

Feia dues hores que el cotxe avançava, quan certs senyals denotaren que el poble era prop; tals foren en veure la gran masia de Can Blanc, en trobar alguns senyors i senyores que es passejaven per la carretera, en sentir les campanes de la parròquia, la bullícia de la gent i els crits de les oques. Prompte aparegueren les primeres cases i el caruatge entrà pel carrer de Camprodon, que és nou i el millor de la vila, parant-se davant de la fonda i cafè. En baixar del cotxe, no en faltaren de curiosos, tant de veïns com dels forasters desitjosos de saber qui arribava. El zòleg, que coneixia bé el país, es dirigí tot seguit, amb el seu acompanyament, cap a Can Xacris, on tenia la seva estada i des d'on emprendria les seves marxades vers la muntanya, a la recerca de les abundoses varietats d'insectes per a realitzar els seus estudis entomològics...

Potser un altre dia continuarem aquesta narració, recollint aquells detalls que puguin delectar a tots els qui s'interessen pels fets passats de la nostra Vila, que n'hi ha molts, em sembla.

JOAQUIM HORTA I FERRER

Una mica d'humor

E S C L A T S P R I M A V E R A L S (Coses que m'han passat)

Ha esclatat la primavera. Tot ha brotat... Els prats, els boscos, les arbredes... Tot té aquella verdor i aquella alegria pròpies de l'estació. Canten els ocells, sospiren els poetes, dringuen les fonts, peten els torrents, i les flors amb els seus perfums aixamplen els pulmons.

Tot viu, tot ha florit, fins el meu clatell ha participat d'aquesta alenada de vida que ens regira les sangs... Sí senyors! Un floronco com una casa de pagès ha tingut l'humorada d'amargar-me l'existència uns quants dies. I és que un floronco és un floronco i això és prou per a formar-se una idea d'aquesta pesta, que comença amb un granet insignificant i acaba essent més gros que el mateix clatell.

Qui no ha tingut un floronco?. És una vertadera calamitat! Us fiqueu al llit i cada vegada que us gireu us toca gemegar com si tinguessiu el cos ple de nafres. Aneu pel carrer portant el coll tort, encarcerats, no podent tombar el cap sense tombar tot el cos, el mateix que ninots de molles.

I després, quan ha arribat a la seva maduresa, ve el cop de llanceta i les apretades, despietades, d'algun familiar, que per buidar aquell magatzem de podridura us fa aixecar el crit al cel.

I això és terrible! Jo, admeto i fins trobo la cosa més natural del món, que la primavera esclati amb tota la seva plenitud, però fillets! almenys que deixi el meu clatell en santa pau!

Ara digueu: ¿Amb quin delit haig de cantar les excel·lències del temps primaveral, si de bona arribada ja m'ha fet veure les estrelles? ¿Puc engrescar-me gaire amb la seva poesia?

Certament que no! Després de passar dies i dies passejant un floronco, gemegant d'ací a allà, com un ànima en pena, n'hi per tirar-ho tot a rodar!

He agafat odi a la primavera... Per a mi ja no és aquella fada encisera, que amb la seva vareta màgica, desperta la terra del són hivernal i catifa els prats de verdor exuberant i bada les flors i porta els ocells i arrenca de totes les coses un crit de vida, que bressa els cors amb un oreig benefactor. Això és la primavera dels poetes, dels somnia-truites, dels il·lusos, que encara que engrapin una espina, estrenyen fort, com si dintre la mà hi tinguessin un troç de núvol!

Avui per a mi la primavera és una altra cosa. Li reconec totes les gràcies que pugui tenir, però la trobo irresistible! Jo voldria unir-me als seus admiradors i fer-li un himne, xuclar la seva poesia, cantar les seves virtuts, però no puc! Me l'ha fet massa grossa i haig d'odiar-la!

I ara, exposat el cas, no crec que ningú trobi estrany que, avui, quan justament tinc el floronco en plena efervescència, m'hagi esbravat protestant del procedir indigne d'aquets esclats primaverals.

Diuen que "amor con amor se paga" i per això li torno la bufetada!

RAMON FERRER I MONTPLET

entretenciments

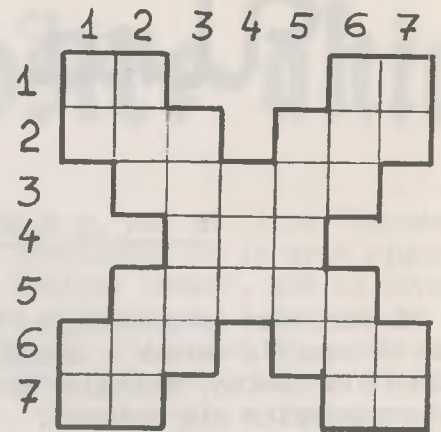
1/

D	A	T	E	L	V	A	T	L	L	I	T	A
A	E	Q	D	E	A	F	O	M	I	B	O	F
X	O	S	V	H	M	Q	H	F	F	G	C	E
A	I	H	P	X	N	O	P	L	D	J	A	C
M	G	A	T	E	A	R	M	A	R	I	D	N
Q	U	A	L	N	R	O	A	S	C	U	O	D
I	F	L	D	A	N	T	T	S	O	J	R	L
M	X	C	L	B	C	X	A	A	M	O	J	E
P	U	S	H	A	J	O	L	D	N	I	N	X
A	P	E	T	Q	R	S	A	A	O	E	B	G
R	X	I	E	L	C	I	S	A	U	R	V	H
A	F	E	N	D	T	U	M	A	L	C	O	B
A	R	E	N	I	X	I	O	C	S	U	T	I

S'han de descobrir 15 noms d'objectes que es poden trobar generalment dintre d'un dormitori.

Tingueu en compte que es poden llegir de dreta a esquerra, d'esquerra a dreta, de dalt a baix, de baix a dalt i en diagonal.

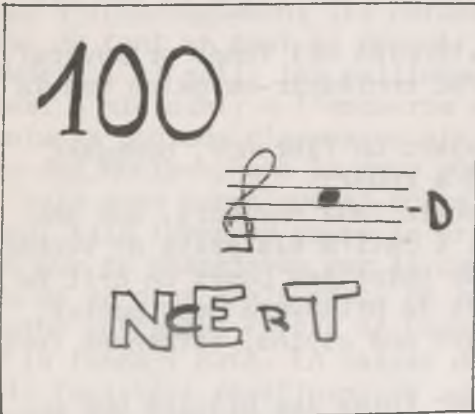
2/

HORITZONTALS: 1.- Article. Mamífer carnívor de la família dels úrsids. 2.- Clot, fossa, vall petita. Article. 3.- Porció de cabells entreteixits de forma creuada. 4.- Sigles d'una emissora anglesa de televisió. 5.- Vuitena part d'un full de paper de marca ordinària. 6.- Nom propi de dona. Sigles que s'acostuma posar en les tombes. 7.- So que emeten les vaques. Títol del sobirà de Pèrsia.

VERTICALS: 1.- Està. Al revés, repetit, veu familiar. 2.- Cadascuna de les parts assortides en què es divideix un tot que s'ha de distribuir entre diferents persones. Sigles d'un organisme internacional. 3.- Madeixa. 4.- Enravenat, encarcerat. 5.- Recobrir d'oli o alguna matèria greixosa o viscosa. 6.- Cadascuna de les elevacions produïdes en la superfície d'un líquid. Expressió de fàstic, de repugnància.- 7.- Sigles comercials. Aliment fet de farina pastada amb aigua i cuita al forn.

3/

2ón.: MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7
1	O	S				B	U
2	S	O	C		T	O	S
3		S	O	R	R	A	
4			P	I	O		
5		M	E	U	C	A	
6	N	O	S		A	R	A
7	O	U				R	I

SOLUCIONS:

1er.: EL CEL, EL TERRENY, EL VENT, VAN FER-ME ENTENDRE QUE CADA MÀ OBERTA OFERIA UN GEST DE BONA AMISTAT.

R. Vilà i Barnils

3er.: LES CATIFES DE FLORS NATURALS.

FIRMES COL.LABORADORES:

DISCOTECA ARBUCIES

**BAR
EL CENTRE**

F. Camprodó, 32
ARBÚCIES

CANSAIADERIA

Anna M. Ballús

F. Camprodó, 6 ARBÚCIES

BAR i BOTIGA

CAN SITRA

TEL. 86 0171 - ARBÚCIES

LLIBRERIA

el pont

PONT, 3 - ARBÚCIES.

a arbúcies

Mobles *Jaume Recarens*

CARNISSERIA

ARIMANY

F. CAMPRODON, 4 - ARBÚCIES

"la Caixa" a les escoles

MÚSICA · TEATRE · CINEMA · ÀUDIO-VISUALS D'ART · ANIMACIÓ · CANÇÓ
POESIA · CONFERENCIES · EXCURSIONS · VISITES DIDÀCTIQUES...

OBRA INFANTIL
DE LA CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"